

rummer mulighed for, at man, således som det må anses for rimeligt, ved den fremtidige fortolkning af invaliditetsbegrebet tager hensyn til de her anførte principper; den „kronegrænse“-regel, som de er udtryk for, vil således indgå som et led i invaliditetsbegrebet og blive taget i betragtning ved bedømmelsen af en persons berettigelse til invaliderente, både når der skal tages stilling til en begæring om invaliderente og til spørgsmålet om, hvorvidt en rentemodtager fortsat er berettiget til at oppebære invaliderente.

Som et eksempel herpå kan nævnes, at en enlig kvinde i København, der tilhører en erhvervsgruppe med en årlig normalindtægt på 4200 kr., efter omstændighederne vil kunne oppebære invaliderente, hvis hendes erhvervsindtægt ikke overstiger 53 pct. af den normale.

Det vil altså herefter kunne forekomme, at samme lidelse vil blive bedømt forskelligt, eftersom der er tale om fag med høj eller lav normalindtægt. Dette resultat må imidlertid også anses for rigtigt, idet en lidelse vil virke mere tyngende, jo nærmere den pågældende persons normalindtægt ligger ved eksistensminimet.

Af interesse for invaliditetsbegrebet er endvidere det samtidig fremsatte forslag om ændring af folkeforsikringslovens § 56, stk. 3, blandt andet således, at invalideforsikringsretten kan træffe bestemmelse om, at rentens inddragning kan ske gradvis, og at retten til rente i et vist tidsrum kan være hvilende. Herom henvises til bemærkningerne til § 56.

(Løvrigt henvises til udvalgsbetænkningens afsnit VI).

Til folkeforsikringslovens § 40.

Stk. 2. Ændringen er en følge af den foreslåede ændring af lovens § 57, idet den omhandlede bestemmelse herefter bliver overflødig.

Stk. 3. Efter den nugældende bestemmelse i § 40, stk. 3, ydes der til en invaliderentemodtager, hvis invaliditet medfører en tilstand af hjælpeløshed, der nødvendiggør, at pågældende stadig må have bistand af andre, og som yderligere afskærer ham fra at påtage sig erhvervsmæssigt arbejde af praktisk betydning, et særligt hjælpeløshedstillæg, der i den gældende lov for de 3 kommunegrupper er fastsat til henholdsvis 612 kr., 576 kr. og 528 kr. årligt I § 62, stk. 1, 2—3 pkt., er det derhos bestemt, at der i alle tilfælde til blinde invaliderentemodtagere som hjælp til bestridelse af udgifter til bistand af seende ydes et år-

ligt tillæg på henholdsvis 408 kr., 384 kr. og 360 kr., samt at dette tillæg også kan ydes stærkt svagsynede invalider. Begge de nævnte tillæg er pristalsreguleret, jfr. bestemmelsen i folkeforsikringslovens § 85.

Formålet med de anførte tillæg er at yde vederlag for de særlige udgifter, væsentligst til bistand af andre, som hjælpeløsheden medfører.

Det må imidlertid erkendes, at hjælpeløshedstillægget i de tilfælde, hvor der foreligger fuldstændig hjælpeløshed, kun kan yde dækning for en mindre del af de nævnte særlige udgifter. Det foreslås derfor, at det nuværende hjælpeløshedstillæg, som fremtidig foreslås benævnt bistandstillæg, i tilfælde, hvor invaliditeten fordrer vedvarende pleje eller tilsyn, der nødvendiggør andres stadige nærværelse, afløses af et særligt plejetillæg, der fastsættes til et noget større beløb. Størrelsen af dette tillæg foreslås efter en skønsmæssig gennemsnitsbetragtning fastsat til et beløb, svarende til $\frac{5}{3}$ af bistandstillægget (det nuværende hjælpeløshedstillæg).

Endvidere foreslås det, at den hidtil efter § 40, stk. 3, gældende betingelse, hvorefter hjælpeløshedstillægget kun kan ydes, hvis hjælpeløsheden afskærer pågældende fra at påtage sig erhvervsmæssigt arbejde af praktisk betydning, bortfalder, idet selve erhvervsudøvelsen — i de sjældne tilfælde, hvor en hjælpeløs invalid deltager i erhvervs livet — netop som regel vil medføre øgede særudgifter, der kan berettige til en håndsrækning.

Blindetillægget foreslås forhøjet, således at det bliver af samme størrelse som bistandstillægget. Denne forhøjelse må anses for rimelig, idet det nuværende tillæg må antages som regel kun delvis at yde dækning for de særudgifter, som blindhed normalt medfører. Man har herved også haft opmærksomheden henvendt på den efter den svenske folkepensioneringslov gældende ordning, hvorefter en blind, såfremt blindheden er indtrådt før det 60. år, altid er berettiget til foruden invalidepensionens grundbeløb at oppebære et blindetillæg på 700 kr. årligt.

Det findes også iøvrigt i det hele naturligt, at blinde til dækning af deres udgifter til bistand får samme ydelse, som gives til andre invalider, hvis tilstand kræver stadig bistand af andre. Der er herefter ikke grund til at opretholde blindetillægget som et selvstændigt tillæg, men dette vil fremtidig indgå i bistandstillægget.

Efter de hidtil gældende regler har blinde i ganske særlige tilfælde samtidig kunnet